

ლიტერატურული გაზეთი

№92 15 - 28 თებერვალი 2013

ბამოლის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 50 თეთრი

აკა მორჩილაძე

უფლისწულისა და შინაურებთან ნახუბარ კახელისა

ეს ძველი ამბავი იყო, ისეთი ძველი, როგორც გან-
ჯინაში შენახული, საგულდაგულოდ დაკეცილი,
თოკებით შემოკრული, შემაგრებული პაპისეული
ნაბადი, რომლის გამოხვეულობაშიაც ვინ იცის, რა
შეუმალნიათ ძველებს, ეგებ სულაც, საქართველოს
ცხელი გული.

II-III

ვანო ჩხიკვაძე

დარდმა შემჭამა, ჯავრმა გამომხრა —
„ერთიც მიმღერე,
ჩუმიად რატომ ხარ?

გული გაქვავდა, ყელი ამოხმა —
ამ უფსკრულიდან
როდის ამოხვალ?

მიტხარ, როდემდე, მიტხარ, რა მოხდა,
ჩუმიად რატომ ხარ?
ჩუმიად რატომ ხარ!

IV-V

ბექა ქურხული

მკვლელი

ზღვა წყნარი იყო. შორს, ჰორიზონტისკენ
გაშლილი, ჩუმი შრიალით ფრთხილად ეხებო-
და ნაპირს. წყნარად ციმციმებდა ზემოთ გადა-
შლილი, ლურჯი, ღრმა და უცხო ცის ქვეშ.
ლურჯ მოკრიალებულ ცაზე უზარმაზარი,
ფთილებად შეკრული თეთრი ღრუბელი კოსმო-
სური ხომალდით მოცურავდა და მოტორტ-
მანე ზღვაში ირეკლებოდა.

თბილ, ოდნავ აშლილ ტალღებში მიცურავ-
და. მერე ჩაყვინთა, თვალები გაახილა და
ზღვის მომწვანო, მოყვითალო, მრუმე წყალში
თეთრად, ნაწყვეტ-ნაწყვეტ ჩამოყოლებული
მზის სხივი დაინახა, რომელიც ფსკერისკენ
მიიკვლევდა გზას.

VI-VII

ლეილა ბეროშვილი

გამოზამთრება

იყო ვინმე, ვინც არ გაგიმეტა?
იყვნენ, როგორ არ იყვნენ — ჩემამ-
დე გარდაცვლილები: ყვარლის
ბოლოზე დახვრეტილი და ფიჩხ-
ნაყრილი, გაკულაკებული პაპაჩემი
ლაზარე, ომში უგზოუკვლოდ დაკარ-
გული დედის ძმა — თვრამეტი წლის
ელიზბარი, ბებიაჩემის დედა — ნუშო
ბებო — ბავშვს რომ რამეს დაავალედე-
ნენ, ის წამოფრინდებოდა თურმე...
ვინ მოსთვლის, ძალიან ბევრნი არი-
ან...

ახლა უცნობები! მთელი ცხოვრება
მე და ის უცნობები ერთმანეთისკენ მი-
ვიკვლევთ გზას, მაგრამ ღმერთი არ
გვიმეტებს — უცნობებად და ერთმანე-
თის უახლოეს ადამიანებად ვრჩებით!..

VIII-IX

გურამ ოდიშარია

ინტერვიუდან

როგორც მწერალს ყველაზე მეტად
მომწონს „ლიტერატურული გაზეთი“
თავისი სიახლეებით, დებიუტანტებით,
მანამდე გამოუქვეყნებელი მასალებით,
მაგრამ როგორც მინისტრს, გამიჭირდ-
ება ერთმნიშვნელოვნად გიპასუხოთ,
გააგრძელებს კულტურის სამინისტროს
მიერ დაარსებული გაზეთი სიცოცხლეს
თუ არა. მე ვფიქრობ, რომ საფრთხე არ
უნდა შეიქმნას, დანარჩენს ლიტერა-
ტორთა საბჭო გვეტყვის.

XII-XIII

ბათუ დანელია

ინტერვიუდან

არ ვწერ, როცა არ მეწერება,
და კიდევ არ ვწერ, როცა ვქეი-
ფობ, ტელევიზორს ვუყურებ,
როცა ვთამაშობ, როცა ვსე-
ირნობ, როცა მძინავს, როცა ვი-
ცინი, ჰონორარს ვიღებ, როცა
ფულს ვითვლი, როცა ვტირი,
როცა წიგნს ვკითხულობ, თუმცა
ყოველივე შემოჩამოთვლილი,
გარდა ტირილის და წიგნის კითხ-
ვისა, იშვიათად მიწევს.

XIV-XV

ვანო ჩხიკვაძე

სამშობლო

წინილამ უნდა ინივლოს,
ფინიამ უნდა იყეფოს,
მამალმა უნდა დაგყვილოს —
გათენდა, მყარად იდექო.

ფრთავაშლილ ხობობს ცეცხლივით
მისდედეს ჟღალი მიმინო.
უნდა ყარყარა ყელიდან
ნუნუამ დაილილინოს.

თოვლის თეთრ ხელისგულებზე
ენძელა ამოინვეროს.
ამ ნუთისოფლის ლამეში
ისევ შენ უნდა მიშველო —
დაგიდგე მუხლისთავებზე,
პირჯვარი გადავინერო.

მეუფა ისაიას

სულ სხვა არის თქვენი ლოცვა,
როცა სიტყვებიც კი მღერის,
თქვენი პირჯვრის გარდასახვა,
შუბლთან მიტანილი ხელი.

მეუფეო, შეაჩვენეთ,
უცხო თესლის მოძალემა,
მალე გეთქვათ:
— უკეთესი
საქართველო მობრძანდება!

ცირკი

დანვეს ცირკი და ქალაქიდან ღიმილი გაქრა.
დავყურებ მანეჟს —
ჩაქცეულ საფლავს.

ჩავარდა მიწა.
ირგვლივ ბებრული
რკინა-ბეტონის დარჩა კუზები —
ცეცხლმა შეჭამა აბორგებული,
სიცილ-ხარხარით დახუნძლული იარუსები.

ქარი — ჯამბაზი
სულ ამაოდ გადადის მალაყს,
დანვეს ცირკი და
დაავინყდა სიცილი ქალაქს.

პირგახეული ოლეგ პოპოვი.
მტვრიან ჰაერში დაკიდული ქუდის პომპონით.
მოსულელო და ცელქი პროფილი
აღარ დახოხავს
სველ ნახერხში ცხვირნაყოფილი.

არ იფორთხებს და ლუქმას დაკარგავს,
როგორც ნადირი სანუკვარ კვინისას,
ჯუნგლის მეფეს რომ ნაკლებადა ჰგავს,
შაქრის ხათრით რომ მათხოვრად იქცა.

დანვეს ცირკი და
ქალაქიდან ღიმილი გაქრა.
დავყურებ მანეჟს —
ჩაქცეულ საფლავს.

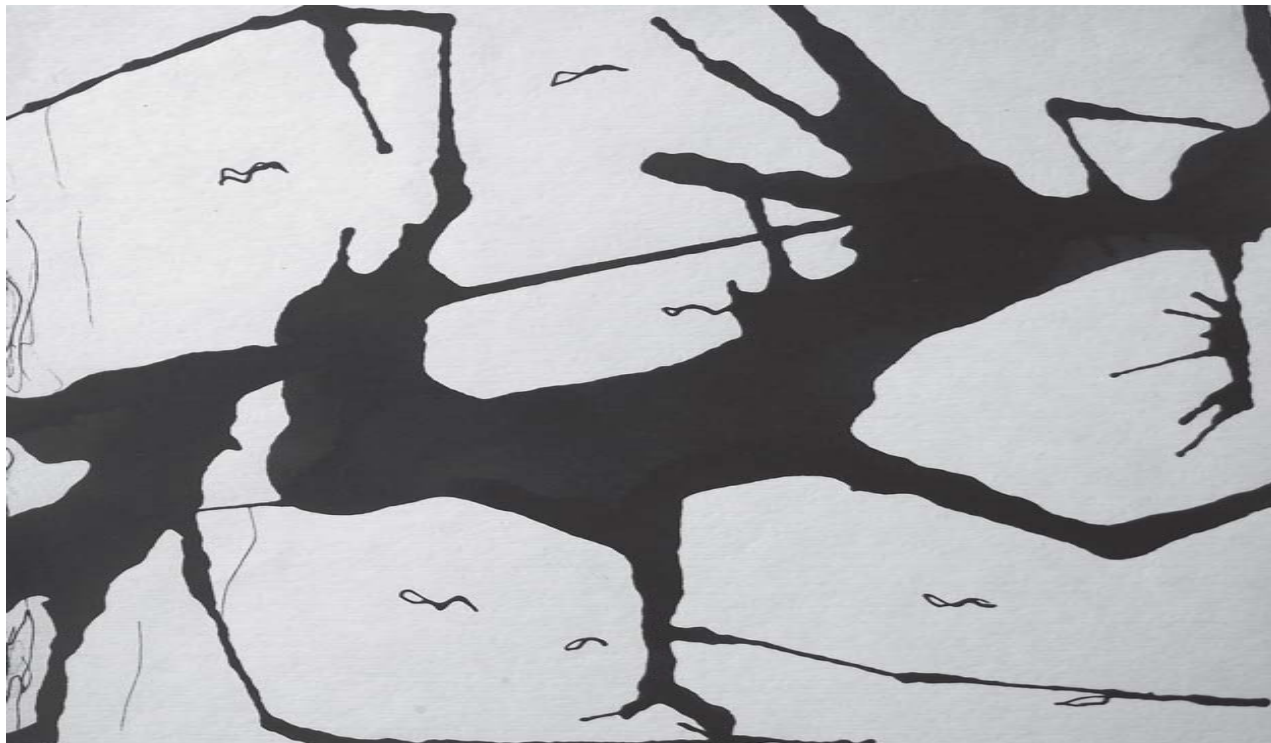
ბევრი წელია
რაც ნანგრევებს ათოვს და აწვიმს,
ქრება კარკასი —
უპატრონო მკვდრის თავისქალა.
არავინ არ ჩანს,
მხიარული თვალები ქალაქს
რომ დაუხატოს ფიფქების ცარცით.

ყვა-ყვა, ყვანჩალით
ჩამომსხდარან ქვებზე ყვავები,
სერიოზულად
სერიოზულ საქმეზე ბჭობენ —
როდესაც ცირკად
გადაიქცა მთელი ქვეყანა,
ცირკს უცირკობა რად უნდა სჯობდეს.

როგორც ლომს შაქრის,
ნაღვლიანო ქალაქო ჩემო,
შენც დაგავინყეს სიცილის გემო.

მაშინ თუ ვირზე იჯდა ჯამბაზი,
დააჯირითებს
დღეს ტრიბუნას ტაკიმასხარა,
სიცილით, აბა, რა მოგახსენოთ,
მაგრამ ტირილით
ყველა მართლაც მაგრად დალალა.

დანვეს ცირკი და
ქალაქიდან ღიმილი გაქრა.

დავყურებ მანეჟს —
ჩაქცეულ საფლავს.

ბრძენია ხალხი,
თვინიერი, როგორც ნიკორა,
უფრო დიდი და ნაღდი ცირკი გამოიგონა.

რა სათქმელია, გშია, არ გშია,
ხიზილალას ჭამ თუ ხმელ ქაფშიას
(ძლივს არ გავიგეთ, რომ ლუდის გემო
ლუდში კი არა, ლუდის ქაფშია).

თავზემით ზეცა კვლავ იღრუბლება,
ორი ვეშაპი ჩვენზე ყომარობს,
მწარე ყოფილხარ, თავისუფლებავ,
ლორმუცვლების მონაპოვარო.

ჩემო ქალაქო, ნანგრევები ისევ იქა დგას,
თეთრად რომ ქარგავს ზამთარი მკაცრი,
იქნებ გამოჩნდეს, ვინც თოვლის ცარცით
მხიარულ თვალებს და მომღიმარ პირს დაგიხატავს.

დანვეს ცირკი და
ქალაქიდან ღიმილი გაქრა...

აურელიანო

გაბრიელ მარკესს

კედელთან ვდგავარ.
მოლოდინი ჩემს გულსაც წინკნის.
ვუსმენ მაჯაზე
გამონასკველ საათის წიკნიკს.

ჩამოსხმულია ჩემი ტყვიაც,
ყულფიც მზად არის,
ტანზე აშლია მინყურებულ ჯალათს ჯაგარი.
ეჰ, პოლკოვნიკო,
მოსეირე ბრბოც გაიხარებს
ჩვენი საბრალო კეფის ჭახანით.

ეჰ, ბუენდია,
მეც მომიკლეს ჩემი მაკონდა, —
ამ განაჩენის აღსრულება
მხოლოდ ფარსია —
სამშობლოსათვის,
ჩვენი თავიც თუ არ დაგორდა,
ჩვენს დაქცეულ სისხლს
რალა ფასი აქვს.

კედელთან მდგომი,
აღრენილი,
ვეძახი,
ჩქარა,
თოფის ლულიდან მომზირალ ჯალათს...

ვიდრე იტირებს
ჩემს საფლავთან ყვითლად იელი,
ვიდრე შევავსებ
შავი ორმოს სიცარიელეს,
ავხედავ ცას და ჩუმად ვიტყვი —
უფალს დიდება! —
ის მოლოდინის ტანჯვისგან მიხსნის
და ყელტიტველა მამალივით შეაფრინდება
ნატყვიარ კედელს
უცოდველი შხეფები სისხლის.

მამის ღაპრალვა

გადარივინენ ტყემლები,
ატმებს ხომ ნულარ იტყვი.
ლობესთან მომდგარ ალუბლებს
გადასდის თეთრი ხვითქი.

ცოტაც და სასაფლაოა,
იქ გაივაკო, ვინძლო.
გაზაფხული რომ მობრძანდა,
შენს გარდა ყველამ იგრძნო.

ან ირანს გადავვარდები,
მოვკვდები ან მამელუქად.
ტყვედ ჩავბარდები,
გავყვები,
სტამბულისაკენ „ფელუკას.“

ერთხელ სიკვდილი არ კმარა —
შხამის რქა შვიდჯერ დავცალე.
მინიდან ამომბლაოდა
მამა-პაპათა საქვალე.

შენც გზაზე გადამიდექი,
ნისლების მაქმანიანო,
თუ ნახვალ, თან წამიყვანე,
შენი სამშობლო მქვიანო.

იყო დიდი და ჟღერადი სახელები,
რალა თქმა უნდა, იყო —
დმანისელ ზეზვათი დაწყებული და
იმ კაცით დამთავრებული,
დღესაც თვალებს რომ წვავს
ბევრს იმისი ჩიბუხის კვამლი.

ნეტავ მათ შემდეგ, დროის სასწორზე,
რა უნდა დადოს მომავალმა
ბუცეფალის ჩონჩორიკად რომ ღირდეს? —
კლავდნენ სენატში, კლავდნენ სანოლში,
კლავდნენ მეჯლისზე, კლავდნენ ღალატით...

მერე გლოვობდნენ და პატივით როცა მარხავდნენ,
ქუთუთოებზე დაფარებულ უზალთუნებით
აცილებდნენ მარადისობისაკენ — ქრთამი
ხომ ჯოჯოხეთს ანათებს და, ალბათ,
არც სამოთხეში იქნება ზედმეტი...

და ისიც იყო...
იდგა მდუმარე და ეგვიპტის მზით ჩამუქებულ
ლედვის ნაყოფში გასუსულ ასპიტს
თავის მაჯიდან სუფთა, მეფურ სისხლს აწოვებდა.

ახლა თუ ახსოვს წინაპარი, ასპიტთა მოდგმას,
სამკაულივით დახვეული ქალის მაჯაზე,
მგრძნობიარე და ცივი სხეულით,
ბედნიერების ჟინით რომ თრთოდა...

იყო-მეთქი, დიდი სახელები, საჭრეთელივით
რომ ბურღავდნენ საუკუნეებს და უფლებას არ
გვაძლევდნენ
დავივიწყოთ!
რა ვუყოთ, თუ მათი დიდება ხშირად ცრემლსა და
სისხლზე ამოდის,
განა გოლოგოთის სატანჯველიდან არ დაინყო
საადგომო აღმასვლა ქრისტემ?

იყო-მეთქი აუღებელი ციხეები!..
„ნეტარ არიან მორწმუნენი“ —
იქნებ ამ სტრიქონმაც,
ჩემი ხერხემლის გამხმარ ღობეზე შეფერენილმა,
ოდესმე მამალივით დაიცივლოს...
იქნებ...
იყო-მეთქი ღონიერი სახელები...

უცნოვ ქალბატონს

მირჩევთ, ცხოვრება ძველებურად ავანყო ისევ,
დედაქალაქის სირენების არეულ „ბისზე“,

ყოველდღე ვჭვრეტდე
ყვეფით ჩავლილ მთავრობის ესკორტს,
ქალაქის ანძას —
ცრუ ამბებით გაჭვარტლულ ნესტოს.

შემინდეთ, თუკი ფიანდაზად ვერ გავუფინე
ჩემი თანხმობა
თქვენს კეთილ და ერთგულ სურვილებს.

როცა დამკორტნის
მტაცებელი სევდა ყომრალი,
მოვიპატიუებ მეგობარს ან
გულგრილ ნათესავს.
შემის ღუმელი
ნაპერნკლების ჯარს შემოგვაცყრის,
და დანალული
ულაყივით ფლოქვებს გაკვესავს.

ჩაინურება კუნაპეტი ჯამში — ზედაშე,
ცოცხალი რომ ვარ,
ამის გარდა რით გაგახაროთ,
ძე შეცთომილი,
მომლოდინე დედის წინაშე,
ავდგები ფეხზე,
რომ ცოდვილი თავი დავხარო.

თოვლის ბურუსში თენდება და
უკვდავ „თბილისოს“
მალე მტრედივით
წამოაფრენს რევაზ ლალიძე.
მადლობელი ვარ,
ქალბატონო,
იმ ტკივილისთვის,
რომ გამახსენეთ,
შეანჯღრიეთ და გააღვიძეთ.

აი, ეს არის, ბედისწერამ რაც გაიმეტა —
ჩემს მარტოობას,
ფიტულივით, შევრჩი მიბმული.
ბედნიერი ვარ,
მაინც რომ არ ქრება იმედი,
ასე მცირე და ცარიელი, ვით ხელისგული.

**ოთარ ჩხაიძის ქუჩის გახსნა
ექსპრომტი**

ქალაქი სხვადასხვა გვარ-სახელით
დასვირინგებული სხეულია.
ზოგს თუ სამუდამოდ ჩაიხუტებს,
ზოგის დავიწყებაც შეუძლია.

ქუჩებიც თანდათან ბერდებიან,
კვდებიან, იცვლიან კალაპოტს.
წივიან მოქნეული ღვედებივით,
სახელი სახელთან კამათობს.

გაქრა „სუფოროვი“ ფირნიშიდან,
მთელი საუკუნე მოკისკასე,
ქართველმა მწერალმა გააძევა,
რუსი ფელდმარშალი როკისაკენ.

ერთმა სიხარულმა ამიტაცა,
ერთმა სიხარულმა დამათრო —
ქალაქო, სამუდამოდ დაგიბრუნდა
ის, ვინც არ წასულა არასდროს.

სალამი ბიჭებს, კეთილს, ხათრიანს,
რომ არ აცდენდნენ ქორწილს, ნათლობებს.
მობუზულეები, დილაადრიან,
ხავსიან კიბის ქვებს რომ ათბობენ.

სალამი ლოთებს,
ბედის შეწვევით,
მხოლოდ სიცოცხლის ჩადეს ფსონები.
მოფენილია მათი ხელწერით
ქვაფენილები და გაზონები.

ხელისუფლებამ როცა „დაგაზა“,
როცა დაფასდა „ცხენი“ ათასად, —

მოქალაქეებს ახსოვთ, იციან,
ომის დროს ფეხი არ მოგიცვლიათ...

ჩიტიც ნაიღებს თქვენს მწირ ქონებას,
მაგრამ ვერავინ გაქცევთ მონებად.

და ნაადრევად რომ არ ისკუპოთ,
ზომაზე მეტი არ უნდა ხუხოთ.
ოქროს ზოდებს სჯობს თქვენთვის ის ყლუპი,
ხშირად, ერთმანეთს, ძმურად რომ უყოფთ.

სალამი ბიჭებს,
უფლის მადლია,
თავს არ უხრიან მდიდარ მათხოვრებს.
მობუზულეები, დილაადრიან,
ხავსიან კიბის ქვებს რომ ათბობენ.

სალამი ბიჭებს!
თვალწინ გვიქრებით,
ულვთოდ თხელდება თქვენი რიგებიც.

მაინც ამხნევეს ხრინნი ხორხიდან
თქვენს კეთილ სულს და თავგამეტებას.
და ყოველ დილით ისე მოდიხართ,
თითქოს იწყებდეთ ბოლო შეტევას.

**იაღონი
ბერას**

სალამურზე დაფრენილო,
შენს მოსმენას, აბა, რა სჯობს —
გაუმარ-ჯოს!
გაუმარ-ჯოს!
საქართველოს გაუმარჯოს!

ღვთის შეწვევით მოგიცილე,
სულზე მოდებულო ჟანგო.
გალობს თეთრი ანგელოზი —
საქართველოს გაუმარ-ჯოს!

სულს იმედი ვინც შთა — ბერა,
ცად აზიდა დანახვისი,
ეს გული და,
ეს სიმღერა,
ეს სიცოცხლეც ალალ მისი.

თუ სხვა სისხლში ნაწრთობია,
ის ხანჯალი ვერა ხანჯლობს.
ერო, ვინც შენ გაგაღვიძა,
იდლეგრძელოს,
გაუმარ-ჯოს!

**შამოღომის პორტრეტისათვის
მალხაზ გოჩაშვილს**

ალარ ეძალეა ბული
მწყრებით მოქვითქვითე ყანებს.
ნისლში იცრიცება უხმოდ
ველზე მუხლმოყრილი ღამე.

ტყეებს დაეძენძათ ფარჩა,
მალე ახოებზე მოთოვს.
ხელი გაშვერილი დარჩა
ტოტზე შემორჩენილ ფოთოლს.

მინდორს დასტრიალებს ბორა,
უკვე ჩამომჭკნარა ღოღო.
სადღაც წალამი რომ ბოლავს,
ალბათ მარტოსული ცხოვრობს.

ძველი ქალაქი მიდის —
გარდაიცვალა „ყანჩა“.
უკვე წარსულად იქცა,
უკვე წარსულში ჩარჩა.

კოლექტიური ხარჯით,
მახსოვს ლოთების „ლანჩი.“

სუყველასათვის კმარა
დახლზე დაყრილი „ფარა“ —
ოთხად გაჭრილი ვაშლი
უდევს ლარიან არაყს.
ცრემლმორეული ლოცავს
მინდვრის ყვავილთა ფარჩას
ის, ვინც ამ დილით მოკვდა,
და ვინც წარსულში ჩარჩა.

წავა ზამთარი,
მოვა
ბაბუანვერათა თოვა.
რაც სიცოცხლეში აკლდა,
სიკვდილით მოიპოვა...

ვისთანაც სვამდა,
ერთ დროს,
შეუყვებთან ფერდობს.

დაუსხდებიან თავთან,
დაუმშვენებენ საფლავს.

ქარი მიჰყვებს უკუნეთს,
ჩაიდან ღულღუნებს.
დროის ორლობებში
ჩარჩა ის საუკუნეც.

სიჭაბუკის წიგნები —
ჩემი მონაპოვარი —
თვალს ჩამიკრავს თაროდან
დაფურცლული „ბოვარი.“

გაილია კვესი და
დაილია აბედი.
უკვე, ერთმანეთისთვის,
სამუდამოდ დავებრდით.

აბა, რალა შემომრჩა,
მითხარ, იმ სიზმრებიდან.
თავთან მიზის ზამთარი —
ჩემი მონყალბის და.

მე ვარ ის კაცი,
სკოლიდან მობრუნებულ შვილებს
ახალ პურსა და
ცხელ კერძს რომ დაახვედრებს,
და სევდიანი მიაჩერდება,
ყვავილიან მათლაფაში
როგორ დასდევს
ვერმიშელის ლიფსიტას კოვზი...

მე ვარ ის კაცი,
ვინაც ცდილობს, ამ წმინდა ლუკმებს
არ შეჰყვეს შხამი...

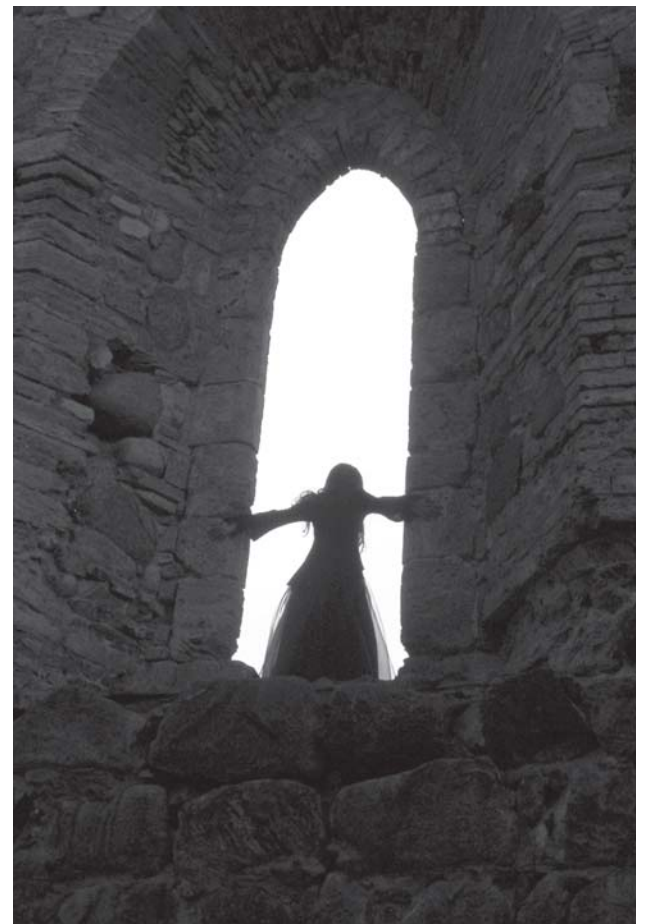
მე ვარ ის კაცი,
ვინც წინასწარ დარდობს იმ დღეზე,
შვილებს, რაფაზე დაფრენილი ბელურებივით,
ცარიელი საპურე და მათლაფები როცა
დახვდებათ...

მე ვარ ის კაცი,
ვინც ერთხელაც კარს გაიხურავს
და ათასი საზრუნავით დამძიმებულ მოქალაქეებს
თავს ისე სწრაფად დაავიწყებს,
რომ მოკლე ხანში დაეჭვდებიან,
სინამდვილეში ვიყავ თუ არა...

ღირსი კია ეს ქალაქი, კარი ისე გავიჯახუნო,
რომ ანჯამებიდან ჩამოვილო...

მე ვარ ის კაცი,
ვინც მოსვლის დღიდან
წასასვლელად ემზადებოდა,
ვინც სიცოცხლე სანიშნით ჩადო წიგნებში
იმათთვის, ვისაც ცხელი კერძის და
თბილი პურის იმედი ჰქონდათ, და ამის ნაცვლად
გამგზავრებამდე რომ დაუბარა:
„გააგრძელეთ ამ გვერდიდან, ამ აბზაციდან!..“

მე ვარ ის კაცი!..

გვანცა ჯობავა

ქვლის უჯრადების მიმოქცევა

როცა დაგვარგე ღმერთი, ვთქვი, რომ გამწირეს ამ ცხოვრებისთვის და ანარქისტი შევიღვივთ არ მიმიღეს ჩემმა მშობლებმა.

როცა დაგვარგე სახლი, და ვერც მდიდარი მემკვიდრეობით მოვიგვარე ყველა პრობლემა, ვთქვი, რომ გამწირეს ამ ცხოვრებისთვის, და მე მეორედ არასოდეს ვიცხოვრებდი მთელ ამ ცხოვრებას.

როცა დაგვარგე რწმენა, და მივხვდი, რომ გულახდილად არც არასდროს მჯეროდა მისი, ვთქვი, რომ გამწირეს ამ ცხოვრებისთვის და არც არასდროს არ მექნება მართალი კაცის სახელი, ვიცი.

როცა დაგვარგე თავი, და ვთქვი: რა მოხდა, ნუთუ ჩემ გარდა სხვას არავის დაუკარგავს ჩემსავით იგი?! მივხვდი, გამწირეს ამ ცხოვრებისთვის, და ჩემი ცრემლი არც არასდროს არ ყოფილა გულწრფელი ცრემლი.

და მერე, როცა მეგობრებიც შემომეფანტნენ, როცა ჯერ კიდევ მე მათ გამო მეგონა, რომ ჩემი ციხე იყო მტკიცე, აუღებელი, მივხვდი, გამწირეს ამ ცხოვრებისთვის და ჩემს გარდა ვერავინ ვერ დაიცავდა ჩემს დარღვეულ ციხის გალავანს.

და მერე, როცა ისე უცებ წამოვიზარდე, როცა ჯერ კიდევ თვალს და ხელს შუა მიმრავლდებოდა ძვლის უჯრედები, და კვალდაკვალ იქცეოდა გული მონარქად მთელი სხეულის, რომ ერთ დღესაც უცაბედად გამოვიღვიძე მიტოვებულმა, ნატირალმა, დამცირებულმა, ნაცემმა და მოტყუებულმა, და ვთქვი, გამწირეს ამ ცხოვრებისთვის. სიყვარული კი, ისე ძლიერ აბსტრაქტულია, ცისტის მინდობილ საჰაერო ბურთებით გვეკარგება ადამიანებს.

როცა დაგვარგე ფული, სამშობლოსაკენ მიმავალი თვითმფრინავის ბილეთისთვის რომ აღმოჩნდა გადადებული, არ მიძებნია. და ვთქვი, გამწირეს ამ ცხოვრებისთვის, რადგან მაძლარნი ამ საღამოს ხვალ დილისათვის ისევ მშვივრები იქნებიან, ეჭვგარეშეა.

და ბოლოს, როცა დაგვარგე მე სულ ყველაფერი, ადამიანს რაც აბადია, და საკუთარ თავს დავუპირე ერთ ნაჭერ ხმელ პურში გადაცვლა, მივხვდი, მამხილეს გაქცეული, გადახვენილი, რადგან არასდროს, არც ერთ ჯერზე, არც ერთი სიტყვით არავის არ გავუწიროვარ, მე უბრალოდ არ ვიცოდი, რისთვის მეცხოვრა.

ომის ქრონიკა

როგორ მეგონა მარტო ვომობდი, როგორ მჯეროდა, არადა, შეხე, როგორ მომრავლდნენ ფერად-ფერადი გენიოსები, ფილოსოფოსნი, ბრძენნი მომრავლდნენ, დამიპროექტეს ყველა სანგარი, ყველამ მოირგო ჩემი ჩაფხუტი და დატრიალდნენ სარკეების წინ ისე კეკლუცად, თითქოს ქორწილის წინ იხდენდნენ პატარძლის ფატას. სადღაც მართალიც იყო ალბათ მათი მცდელობა ან მართალს გავდა. რადგან მათ მართლა დაინახეს, როგორ დავეცი, თუმც ადგომამი არასოდეს დამხმარებია. რადგან მათ მართლა დაინახეს, როგორ გავეცი, და მამხილეს პირველივე შემხვედრთან თურმე. რადგან მათ მართლა დამინახეს, როგორ ვიპარე, და იმ ღამესვე გადამინვეს მთელი სახლკარი.

რადგან მათ მართლა დამინახეს, როგორ მოვკალი, და სხვა მოკლულთა სიმძიმეც მე შემაბეს ზურგზე.

მე კი მეგონა მარტო ვომობდი, მჯეროდა კიდევ. არადა, შეხე, როგორ მომრავლდნენ ფერად-ფერადი გენიოსები, ფილოსოფოსნი, თუმცა კი იქვე, სხვის ომში ბრძენნი თავთავიანთი ომების დეზერტირებად იქცნენ.

აკატერინე

ეკატერინე, ეხლაც ვეილი მე, რომ ცხოვრებიდან გასულები დამაბრუნებენ სიყვარულივით გამოგონილი გზებით ტყეებში და იქ მე და შენ გამხმარ ფოთლებს შევავროვებთ კაბის კალთებში, მერე ჰაერში ავაფრიალებთ და მინაზე არასოდეს დაბრუნდებიან... ეკატერინე, დამანერინე დღიურებში ჩვენი სინათლე, რომ არასდროს არ დამავინწყდეს, როგორ წვიმდა მზის სხივები პირდაპირ ციდან — შეფოთილი ხეების ყველა ღრეჭოდან, როგორ ვინეკით გულალმა და ვამბობდით, რომ ცხოვრება არც მეტი და არც ნაკლები ჩვენ არ გვინდოდა... ეკატერინე, შემადლებინე, რომ იმ მთებზე, იმ ბილიკებზე, უდაბნოებში, სადაც უბრალოდ ვიდგები, რომ დავინახო როგორ მიდიხარ კაბის შრიალით და ფეხშიშველი, სადაც ვერ ვივლი, მე ვერ ვივლი, რადგან თვალები არ გამიშვებენ — ჩემი ორი მკაცრი მშობელი — ჩამკეტავენ ჩემსავე თავში, ჩამოუშვებენ ქუთუთოთა მძიმე ჟალუზებს, გთხოვ, როგორმე შემადლებინე, შევეჩვიო შენს მძიმე კაბას, კიდევები რომ გასათერებია მშრალი ქვიშისგან. და არც მგონია, რომ ამ ქვიშამ უდაბნოსთან ახლოს მიმიშვას... ეკატერინე, ვერაფერი დღეს ველარ ვკითხე შენს მსუბუქ მანდილს, მთის კალთაზე რომ მინოლილიყო დილის ცვარვივით, ან უფრო ზუსტად, ვკითხე, მაგრამ ვერ გავაგონე გაღმით. ვერ მოგიყვივი, როგორ დამიჭუნა ის ყვავილები, შენ რომ გეგონა, თავსაც მერჩივნა, მე კი გადავრჩი.

როგორ ავტირდი, როცა გავიგე, რომ მე არასდროს შემეყვარებდნენ, რადგან მინაზე სიძულვილმა ხელი ჩაგვავლო და გადაგვლო ჩვენ ერთმანეთს მძიმე სენივით. რომ ვერ მოვედი მე შენს სახლში შენს სანახავად, რადგან მითხრეს, რომ გასულიაო, რომ ვერ დავდექი ვერც ერთ ქუჩაზე შენს მოლოდინში, რომ მერე სადმე ღია კაფეში დაგველია ფინჯანი ყავა. რომ დღეს ტყუილად მივაკითხე რკინიგზის სადგურს, ტყუილად დაგვხვდი, სულ ტყუილად ვიძახოდი ეკატერინეს, სულ ტყუილად ვჩიოდი, რომ მენატრები მე, სულ ტყუილი იყო ჩემი ორომტრიალი, ჩემი სიტყვა — უცხო და მრუდე, რადგან ისედაც ვიცოდი, რომ შენი გზები დღეს მართალი გზებით მიდიან, და ნახვედი, რომ არასდროს აღარ დაბრუნდე.

ზღვის ღმერთები

როცა ჩვენ ვსხედვართ ერთმანეთთან ერთმანეთისთვის, ვისთვისაა მარტოობა უარესი, ვერ გავიგია. მე არც არასდროს არ გიყურებ ისე პირდაპირ, რომ დაინახო ყველა ნაპირი, და ღია გქონდეს ქუთუთოები ყველა ტალღისთვის, რომელიც ჩუმად დამისხლტა და გამომექცა იმ ანძებისკენ, იალქნებისკენ, იმ ნავეებისკენ, ასე მდუმარედ რომ ტივტივებენ შენს მოქუფრულ ხელისგულებზე (უამინდობას მოელიან მეთევზეებიც და კეცავენ გაშლილ ბადეს შუაგულ ზღვაში). მე არ მაქვს შენზე დიდი სიყვარულის უფლება, არა, უფრო მეტი ზღვის ღმერთებმა სულ თავისთვის შემოინახეს, ზუსტად ისეთი, ჩვენ რომ ვინატრეთ, და რომც გახდეს ოკეანე უფრო მშვიდი, ვიდრე ოდესმე, მაინც ვერ შევძლებ გადმოვცურო ყველა სისხლძარღვი, ჩემი გულიდან ყველა უჯრედს რომ ეხეთქება ჩემი სხეულის. ხვეული არისო შენი თმა და რალაცნაირი, — სულ მუდამ ასე მიყურებენ შენი თვალები, და დღემდე ისე ძლიერ მჯერა ამ გამოხედვის, თითქოს კარს უკან ატუზული გითვალთვალდებდე. და როცა ვცხოვრობთ სხვა ქვეყნებში, ქალაქებში, უვარსკვლავო სასტუმროებში, ოკეანეს და ოკეანეს შორის ვტორტმანობთ თითქოს, კილომეტრებში გვეკარგები ერთმანეთის ავანჩავანი, არავინ არის ისე ახლოს, ისე სრულებით, როგორც სულ ერთი ჩაფიქრება შენს იალქნებზე, კომპასივით რომ გზას მიკვლევენ სინათლისაკენ. და როცა მერე ვსხედვართ ისევ ერთმანეთისთვის, ერთმანეთთან თავჩაქინდრული და თვალებში ყველაზე დიდი მოქცევისას ვმალავთ სისველეს, დილის ცვარვივით რომ გვეპარება გათენებისას, აღარ დაგიდევთ ზღვის ღმერთების მოპარულ ნადავლს, და ვამბობთ, არ გვაქვს ერთმანეთზე მეტი სიყვარულის უფლება, არა!

